

1.
(Kapolcs)

Rég volt. Még lánynak nézték anyámat, amikor
a kapolcsi könyvtár ajtaját zárta s igyekezett haza

hozzánk. A falutábla körül egy hatalmasat bukott
biciklijével, hogy máig azok a girbe-gurba küllők vakítnak

hunyt szemem héja alatt, míg hallom a hajdani doromboló
malmok muzsikáját vagy az Eger-patak pisztrángjainak

néma kórusát - rájuk egy tartálykocsi összes olaja dől
majd az 1970-es években. Vadászlesek között szomjas

őzek jártak inni arra a híves vízre, amiben kimosta térde
sebét fiatal anyám, és azóta is ilyen gyanútlanul jönnek és

mennek a vadászlesek között a Balatonig, s azóta is
ilyen irgalmas katasztrófák tengelye forgat tovább fölöttem

minden elhajló fényű messzi csillagot.

2.
(Keszthely)

E városka utcáit járhatom megint;
okostelefonod számlálja lépteink,

május lett, ám nem volt még meg a ballagás, noha
az iskola mellett már elnyílt az orgona;

a liget százszorszéppel lett teli,
minden oly ismerősen-kedves keszthelyi;

a Sóhajok sétánya fölött akárha katedrális
legezõ boltzata borul össze minden ág is;

apám s anyám diák itt volt: mondanám: ámen;
némán szívom be az illatot csak, jezsámen,

sodródik a kastélyudvar felől; ahol a
gróf vénséges ginkgo biloba

fájáról való levélkén az erezet
oly selymes, mint kezemet fogó kezed.

3.
(*Csurgó – Csokonai üres padjára*)

Sok-sok előtte-tisztelgő verset és még szobrokat is kapott
s hogy, lám, őrzi utókor Somogyban e kőből faragott padot.

Fölötte most a park fáí áznak, hűvös november eleji
zápor a platán és a fenyő ágait ezüstösen veri.

Az ősfá látta itt Csokonait, s koromszín mókus elgurult dió
után ugyanúgy iramlik alóla: legyen, mire e padot lepi hó,

mert úgyis lesz, ha újra hersennek rügyek, majd lombjuk árnyán
mindétig szerelmesen egy diákiú s egy diáklány.

KLING JÓZSEF: *Kuporgó*